

Phần 9

Chương 33 Cao Thủ Thực Sự

Trong lúc tôi tuyệt vọng nhất, một tiếng súng bất thành linh vang lên, ngay sau đó một giọng nói vô cùng quen thuộc lọt vào tai tôi: “Mẹ kiếp, tên khốn nào không muốn sống thì cứ động vào Tiên Dao nhà ta thử xem!” Thì ra Tôn Kim Nguyên đã tới. Tôi ngẩng đầu nhìn, thấy cậu ta đang đứng phía sau đài đá, hai tay giơ cao khẩu súng hoa cải, từ nơi họng súng vẫn còn tỏa ra những làn khói trắng.

Rồi tôi ngoảnh đầu lại nhìn, thấy trên mặt gã đốc công vừa giơ cao cây xiên dài lúc này đã xuất hiện đầy những cái lỗ to cỡ móng tay, từ bên trong chảy ra một thứ dịch thể màu xanh sẫm, ngay sau đó, hắn liền ngã ngựa ra sau. Thấy tôi vẫn còn thờ người ra đó, Tôn Kim Nguyên không kìm được nói lớn: “Vân Sơn, cậu còn ngây ra đó làm gì? Để tớ yểm hộ cho cậu, mau đi cứu Tiên Dao đi!”

Tôi lập tức tỉnh táo trở lại, nhưng cũng chẳng kịp đáp lời Tôn Kim Nguyên, vì gã đốc công thứ hai đã bắt đầu tiến về phía Vương Tiên Dao. Tôi chỉ khẽ “ừm” một tiếng, sau đó liền co cẳng chạy đi như bay.

Khi còn cách Vương Tiên Dao chừng hai mét, chẳng biết tôi lấy sức mạnh từ đâu, đột nhiên nhảy lên cao hơn một mét, hai chân cùng đưa ngang đá mạnh về phía gã đốc công, vừa hay trúng ngay vào lưng hắn. Gã đốc công đó giống hệt như một bịch cát bị tôi đá bay đi xa tít, sau khi va người vào tường liền vỡ toác cả một nửa đầu.

Có lẽ vì mọi chuyện xảy ra quá đột ngột nên đám người bên phía Lương Vương không kịp phản ứng, đặc biệt là Lương Vương và gã quân sư kia, trên mặt bọn họ đều lộ vẻ hoang mang rất rõ ràng. Nhưng ngay sau đó, gã quân sư mặt lạnh kia bình tĩnh trở lại, hất chỉ tay về phía tôi và Tôn Kim Nguyên, quát to với đám binh sĩ: “Bảo vệ Lương Vương, mau giết chết đám người kia đi cho ta!”

Thế là rất đông binh sĩ nhanh chóng quây lại tạo thành vòng quay, dùng tấm thân mình làm lá chắn bảo vệ Lương Vương ở giữa. Còn những binh sĩ khác cùng với đám đốc công thì chia làm hai nhóm, một nhóm lao về phía tôi, nhóm còn lại thì lao về phía Tôn Kim Nguyên. Hồi nãy khi đánh nhau với bốn gã binh sĩ trong lòng sắt, tôi đã làm rơi mất con dao găm quân dụng, do tình hình khẩn cấp nên sau đó chẳng kịp nhặt lên, thành ra bây giờ chỉ có hai bàn tay không. Bằng không, để cời trói cho Vương Tiên Dao, tôi chỉ cần vung mấy nhát dao lên là được. Còn giờ đây, tôi chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy nhất, đó chính là cời từng nút thắt, nhưng để làm được như thế, tôi cần có một chút thời gian.

Khi tôi đang nôn nóng cởi trói ở tay cho Vương Tiên Dao, ba gã binh sĩ đã lao tới trước mặt tôi. Bởi vì mệnh lệnh mà bọn chúng nhận được là giết chết tôi nên cả ba đều không chút do dự rút thanh đao đeo bên hông ra, trực tiếp chém về phía tôi. Nhưng lúc này tôi lại không thể né tránh, bởi lẽ Vương Tiên Dao đang ở ngay phía sau, biết phải làm sao bây giờ?

Đầu óc tức thì trở nên hỗn loạn, tôi chỉ biết vung chân đá bay gã binh sĩ ở gần mình nhất theo bản năng, nhưng hai gã binh sĩ còn lại đã vung đao chém về phía tôi. Tôi nhắm hai mắt lại, nhủ thầm chết thì chết, nhưng dù có chết cũng phải cứu Vương Tiên Dao cái đã, kéo không chết rồi vẫn còn có điều nuối tiếc. Thế là sau khi cởi dây trói ở tay cho Vương Tiên Dao, tôi lại tiếp tục giúp cô nằng cởi dây trói ở chân.

Chợt nghe “bùm” một tiếng, hóa ra Tôn Kim Nguyên đã nổ tiếp phát súng thứ hai. Uy lực của súng hoa cải tuy chẳng ra sao nhưng lại có một ưu điểm là diện tích lan tỏa rất rộng, do đó hai gã binh sĩ sau lưng tôi đều đã trúng đạn, phải dùng chân lại, tôi cũng nhờ thế mà thoát chết. Có điều ngay sau đó lại có nhiều gã binh sĩ và đốc công khác lao lên, nhưng cũng còn may, lúc này tôi đã cởi xong dây trói ở chân cho Vương Tiên Dao.

Vương Tiên Dao đưa tay giật miếng vải nhét trong miệng mình ra, lại đẩy tôi sang một bên. Tôi căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cô nằng vung chân phải lên, đá mạnh một cú qua đỉnh đầu tôi. Tôi ngoảnh đầu nhìn, thấy một gã binh sĩ vừa vung đao định chém về phía tôi đã bị nhát cước chuẩn xác của Vương Tiên Dao đá bay. Tôi lộ vẻ cảm kích liếc nhìn cô nằng, rồi lập tức đổi ánh mắt qua phía Tôn Kim Nguyên.

Không ngờ lúc này, Tôn Kim Nguyên đã bị rơi vào giữa vòng vây, bởi lẽ súng hoa cải khi lắp đạn rất bất tiện, mỗi lần chỉ có thể lắp được một viên đạn, cho nên cậu ta mới bắn được hai phát súng thì đã bị đám binh sĩ kia bao vây rồi. Bây giờ cậu ta đang dùng súng như một chiếc búa, trước mặt đã có ba, bốn gã binh sĩ ngã ngục, kẻ nào kẻ nấy đều bị đập cho toác cả đầu. Nhưng số binh sĩ bu lại thực sự quá nhiều, Tôn Kim Nguyên rốt cuộc vẫn không cầm cự được, dần dần bị đối phương nhấn chìm, thế nên tôi và Vương Tiên Dao không còn nhìn thấy bóng dáng cậu ta đâu nữa.

Tôi và Vương Tiên Dao rất muốn qua giúp cậu ta, nhưng phía sau chúng tôi có rất nhiều kẻ địch đang xông tới, chúng tôi tự lo cho mình còn chẳng xong, biết lấy đâu ra sức mà đi giúp Tôn Kim Nguyên giải vây?

Tôi nghĩ Tôn Kim Nguyên phen này e là khó thoát được, bởi cậu ta tuy cũng là một tay ghê gớm nhưng sao có thể thoát khỏi vòng vây có bao nhiêu người thế này, trong lòng tôi bất giác chao dâng một sự cảm động, bởi cậu ta tuy thường ngày xuề xòa cợt nhả, nhưng vào lúc mấu chốt luôn một ngựa đi đầu, hết lòng bảo vệ bạn bè, thậm chí chẳng tiếc tính mạng mình, Bạch Vân Sơn tôi có thể kết bạn với một người anh em chí cốt như thế coi như chẳng sống uổng kiếp này.

Đúng lúc này, một bóng người như ma quỷ đột nhiên lao vọt qua chỗ tôi và Vương Tiên Dao, sau đó lại tiếp tục xông về phía Tôn Kim Nguyên. Tại sao lại nói là bóng người đó như ma quỷ? Ấy là bởi tốc độ của người đó thực sự quá nhanh, gần như vừa chạy vừa nhảy vọt qua trước mặt chúng tôi, không cho người ta có cơ hội nhìn rõ mặt mũi.

Bóng người đó nhảy tới phía sau đám binh sĩ đang tấn công Tôn Kim Nguyên, hai tay múa may lên xuống một chặp, liên tục đâm vào người các binh sĩ. Không lâu sau, đám binh sĩ hết kẻ này tới kẻ khác đổ gục xuống đất, hoàn toàn không còn sức lực phản kháng. Đến khi bóng người đó dừng lại, mười mấy gã binh sĩ đã bị giải quyết hết. Tôi thật sự không biết vị cao thủ tốt bụng này từ đâu chui ra, nhưng đến khi nhìn rõ bộ dạng của anh ta, tôi bất giác sửng người, không ngờ đó chính là anh gầy bị đỏi đến mức chỉ còn da bọc xương và được chúng tôi cứu ra từ trong địa lao.

Lúc này, Tôn Kim Nguyên cũng đã đứng dậy. Tôi nhìn thấy trên người cậu ta có mấy vết đao chém, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả áo ngoài, có điều cậu ta rất cứng cỏi, không hề kêu lên một tiếng, vẫn hiên ngang đứng đó, thật là một trang nam tử bất phàm, tự nơi đáy lòng tôi bất giác càng khâm phục cậu ta. Có lẽ cũng giống như tôi, Tôn Kim Nguyên không ngờ được người cứu mình lại chính là anh gầy kia, thế là không kìm được ngạc nhiên thốt lên: “Được lắm, hóa ra anh chính là chân nhân bất lộ tướng⁽¹⁾.”

Anh gầy khẽ mỉm cười, nói: “Bây giờ không phải là lúc trò chuyện, hãy mau mau rời khỏi đây trước đã.” Dứt lời liền đánh ngã thêm mấy gã binh sĩ vừa xông tới. Lần này, tôi rút cuộc đã nhìn thấy rõ ràng, anh gầy chỉ ấn nhẹ lên lưng những tên binh sĩ đó một cái, bọn chúng liền nhũn người ra, giống hệt như đám binh sĩ trước đó, hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, mà không đứng, phải nói là hoàn toàn mất đi năng lực hành động, bởi bọn chúng còn không thể đứng dậy được, chỉ biết nằm trên mặt đất mà giãy giụa không ngừng. Thủ đoạn của người này quả nhiên cực kỳ cao minh, xem ra những lời mà anh ta nói với chúng tôi trước đó đều là sự thực, không hề khoác lác.

Lúc này, tôi và Vương Tiên Dao đã tới bên cạnh anh gầy và Tôn Kim Nguyên, tôi vốn muốn đỡ Tôn Kim Nguyên nhưng lại bị cậu ta từ chối. Cậu ta kéo ba người chúng tôi ra sau lưng, lấy từ trong ba lô leo núi ra một chai Nhị Oa Đầu⁽²⁾, cứ thế ném về phía Lương Vương, sau đó giơ khẩu súng hoa cải lên bắn. Tài bắn súng của cậu ta quả thực không tầm thường chút nào, vừa khéo trúng ngay vào chai Nhị Oa Đầu ở giữa không trung. Chỉ nghe “ầm” một tiếng dữ dội, những tia lửa tức thì bắn tung ra tứ phía.

Rất nhiều tên binh sĩ né không kịp, thân thể bị bắt lửa, liền cháy bùng lên, những tiếng kêu la thảm thiết lập tức vang lên không ngớt. Tôn Kim Nguyên cười lạnh, nói: “Khôn kiếp, sớm biết thế này, ông đã kiếm ít thuốc nổ tới đây rồi. Khi ấy, lũ súc sinh chúng bay sẽ tan xương nát thịt.” Sau đó mới xoay người lại, vội vã chạy về phía đường hầm dưới sự dìu đỡ của tôi.

Sau khi đi vào trong đường hầm, chúng tôi phát hiện tạm thời không có gã binh sĩ hay đốc công nào đuổi theo cả, thế là đều thở phào một hơi. Trên đường đi, tôi có chút lo lắng nói với Tôn Kim Nguyên: “Kim Nguyên, trên người cậu có nhiều vết thương quá, tuy không sâu nhưng lại mất nhiều máu, tớ lo là lát nữa cậu sẽ bị choáng đấy!”

Tôn Kim Nguyên bình thân nói: “Chút thương tích này có sá gì? Lần trước, trong một ngôi mộ cổ, tớ với sư phụ gặp phải một cái bánh chưng lớn, sức mạnh của nó thật khó có lời miêu tả được, kết quả là tớ bị đánh cho thân thể gần như biến dạng, nhưng đến cuối cùng vẫn cầm cự được đấy thôi.”

Cậu ta nói nghe rất nhẹ nhàng nhưng mồ hôi trên trán vẫn rỉ ra không ngừng, tôi biết cậu ta chẳng qua là không muốn bọn tôi lo lắng cho nên mới nói vậy mà thôi. Tôi bất giác cảm thấy vô cùng khó chịu, vì Tôn Kim Nguyên dù gì cũng là bạn bè thân thiết nhiều năm của tôi, tôi thật lòng không muốn thấy cậu ta xảy ra chuyện.

Lúc này, anh gầy chột đi tới, bảo Tôn Kim Nguyên dừng lại, sau đó giúp cậu ta kiểm tra những vết thương ở ngực và lưng. Sau khi xem xét, anh gầy nói: “Ừm, may mà chưa bị thương đến xương và các động mạch chính, bằng không trong hoàn cảnh như bây giờ, không ai cứu được cậu hết. Cậu tạm thời đừng động đậy, cố thả lỏng người đi, đợi lát nữa sẽ hơi đau đấy!”

“Anh muốn làm gì vậy? Chẳng lẽ anh có mang theo kim chỉ, định khâu vết thương giúp tôi?” Tôn Kim Nguyên dường như rất sợ hãi, vì trong tình huống không có thuốc tê, đó thực sự là một việc vô cùng đau đớn.

Anh gầy nhìn Tôn Kim Nguyên như nhìn một kẻ điên, hờ hững nói: “Cái gì mà kim với chỉ? Cậu nghĩ đi đâu vậy? Bảo cậu đừng động đậy thì cứ làm theo là được rồi, trừ phi cậu không muốn thấy ánh mặt trời ngày mai!”

Trong lời nói của anh gầy rõ ràng có mang theo giọng điệu uy hiếp, Tôn Kim Nguyên thấy anh ta không có vẻ như đang đùa, cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, bèn ngậm miệng lại không nói thêm gì nữa.

Tôi thấy anh gầy đưa tay phải ra, ngón giữa và ngón trỏ khép lại, liên tục điểm mạnh mấy cái vào vết thương của Tôn Kim Nguyên, những chiêu thức đó thoát trông khá giống với công phu điểm huyết thường xuất hiện trong phim chưởng. Quả nhiên, Tôn Kim Nguyên không kêu đau oai oái, mãi đến khi anh gầy thu tay về mới ngừng lại.

Anh gầy nói với Tôn Kim Nguyên: “Vừa rồi, tôi đã dùng thủ pháp điểm huyết để giúp cậu phong bế các huyết đạo xung quanh vết thương, bây giờ, máu đã ngừng chảy. Có điều, tốt nhất là cậu đừng dùng sức quá độ, bằng không huyết đạo sẽ tự giải đấy!”

Bấy lâu nay, tôi vẫn cho rằng công phu điểm huyết không hề tồn tại, chỉ là thứ mà tiểu thuyết gia tưởng tượng ra mà thôi. Nhưng bây giờ, anh gầy nói như

vậy rõ ràng có ý rằng trên đời thật sự có môn công phu này. Hơn nữa, vết thương trên người Tôn Kim Nguyên đúng là đã không chảy máu nữa, xem ra bản lĩnh của anh gây thực sự không tầm thường. Tôi bỗng nhớ tới một việc, bèn hỏi anh gây: “Nói như vậy là vừa rồi đám binh sĩ kia cũng bị anh dùng môn công phu điểm huyết này đánh ngã ư?”

Anh gây khẽ lắc đầu, nói: “Không phải vậy. Kỳ thực người biết điểm huyết có thể chia ra làm hai loại: loại thứ nhất giống như ta đây, chuyên môn học ngón bản lĩnh này; còn một loại nữa là chuyên gia châm cứu, nhưng thủ pháp bọn họ sử dụng không phải điểm huyết, mà là dùng kim bạc châm vào huyết đạo. Có điều bất kể là loại nào thì cũng đều hiểu rõ kết cấu của cơ thể người, do đó biết được vị trí của các huyết vị cùng cấu tạo của xương cốt.”

“Vừa rồi, sở dĩ ta có thể dùng một chiêu hạ gục được đám binh sĩ đó là bởi ta đã đánh gãy xương cột sống của bọn chúng, mà mấy người chắc cũng biết, nếu một người bị gãy xương cột sống, nửa thân dưới sẽ bị bại liệt, cả đời chỉ có thể nằm trên giường hoặc là ngồi xe lăn mà thôi, cho nên đám binh sĩ kia có thể nói là đã bị ta đánh thành tàn phế rồi, sau này đừng hòng đứng lên được nữa.”

Tôn Kim Nguyên nhìn anh gây vẻ vô cùng kích động, hai mắt sáng rực cả lên, hưng phấn nói: “Người anh em, à không, phải là tiên bối mới đúng. Tiên bối ngài đúng là một cao thủ trong hàng ngũ cao thủ, sau khi ra ngoài, ngón tuyệt nghệ này của ngài bất kể thế nào cũng phải dạy cho tôi đây nhé! Như thế lần sau lỡ có gặp phải nguy hiểm thì tôi tốt xấu gì cũng có thể cầm cự được một lúc, hay là để tôi bái tiên bối làm sư phụ cũng được.”

Anh gây buông lời trêu chọc: “Các cô cậu từng cứu tôi một mạng, theo lý mà nói thì dù có bắt tôi trả lại tính mạng này cũng được, nhưng sư môn có lệnh, bản lĩnh này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, cho nên nếu cậu muốn học thì phải bái làm đệ tử của tôi mới được, còn bối phận như tôi đây thì chưa thể thu đồ đệ được, bởi vì cấp bậc không đủ. Có điều sư phụ tôi sẽ không thu người miền Bắc làm đệ tử đâu, bởi vì đây là quy củ do chính tổ sư gia của Nam phái đặt ra.”

Tôn Kim Nguyên than dài rằng đáng tiếc quá, vì không ngờ mình lại không có duyên với môn tuyệt kỹ này, lại nói Nam phái với Bắc phái không phải đều là của người Trung Quốc cả ư, tại sao còn phải phân chia rắc rối như thế làm gì?

Cậu ta nào có biết, trong quá khứ, Nam phái và Bắc phái từng phát sinh một phen đại chiến, cụ thể là vì chuyện gì thì bây giờ đã chẳng còn ai biết rõ nữa, nhưng từ sau lần đó, Nam phái và Bắc phái đã như nước với lửa, không thể dung hòa với nhau.

Ghi chú:

1. “Chân nhân bất lộ tướng” ý chỉ người có bản lĩnh nhưng không tùy tiện thể hiện tài năng.
2. Nhị Oa Đầu là một loại rượu mạnh, có hàm lượng cồn đạt tới 60-70%.

Chương 34

Bóng Đen Đột Nhiên Xuất Hiện

Tranh thủ lúc chúng tôi trò chuyện, Vương Tiên Dao lấy từ trong ba lô leo núi ra túi cứu thương khẩn cấp mà chúng tôi đã chuẩn bị từ trước, bên trong có một số vật phẩm y tế thường dùng. Vương Tiên Dao mở túi cứu thương, lấy ra một cuộn vải gạc giúp Tôn Kim Nguyên băng bó sơ qua vết thương, tránh để vết thương của cậu ta bị nhiễm trùng.

Tôi bỗng nhớ tới một chuyện, bèn hỏi Tôn Kim Nguyên: “Phải rồi Kim Nguyên, lúc trước cậu với bọn tớ bị lạc nhau, cậu rút cuộc đã đi đâu vậy? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện phía sau đài cúng tế? Khi đó bọn tớ cứ ngỡ cậu đã xảy ra chuyện gì rồi cơ.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Ôi, chuyện này nói ra thì thật là trùng hợp. Khi đó, chẳng phải tớ đã nói với các cậu là sẽ gặp mặt ở cửa Đổ ư? Cho nên sau khi ra khỏi cửa Sinh, tớ lập tức chạy về bên này, còn hai gã binh sĩ kia thì cứ bám sát theo phía sau. Tớ vốn định sau khi tới cửa Đổ thì sẽ tiêu diệt hai gã đó, không ngờ bọn chúng đều có tấm thân bất tử, thêm vào đó còn có ưu thế về vũ khí, thành ra tớ đánh không lại, đành tìm đường chạy trốn.”

“Nhưng tớ cứ nghĩ tiếp tục như thế mãi cũng không phải là cách, nên sớm tìm ra cánh cửa ngầm kia rồi ra ngoài đợi các cậu là hơn. Nào ngờ, khi tớ đi tới chỗ cánh cửa đá kia thì lại phát hiện cửa đã biến mất tự bao giờ, trước mặt chỉ có một bức tường xây bằng gạch xanh. Tớ sợ hãi nghĩ, thế này thì gay rồi, trước mặt là đường cùng, phía sau còn có truy binh, phen này tớ chẳng phải là chết chắc rồi sao?”

Nói tới đây, Tôn Kim Nguyên chợt cười khà khà hai tiếng, sau đó mới kể tiếp: “Nhưng mạng tớ chưa tới lúc tuyệt, ông trời vẫn muốn để tớ sống nhăn răng. Khi đó tớ rất căng thẳng, nhủ thầm chỉ có thể liều mạng với hai cái xác chết biết đi kia mà thôi, bèn nấp vào chỗ rẽ của đường hầm, chuẩn bị đánh lén bọn chúng.”

“Ai ngờ khi tớ dựa lưng vào tường thì bức tường sau lưng đột nhiên hơi lung lay, khi tớ còn chưa kịp hiểu ra là có chuyện gì thì cơ thể đã bị xoay tròn một vòng. Sau đó tớ mới biết mình đã vô tình chạm phải cơ quan của một cánh cửa ngầm nào đó, khi cánh cửa ngầm ấy xoay tròn đã đưa tớ vào bên trong luôn. Có điều như vậy cũng tốt, tớ rút cuộc đã thoát khỏi sự truy sát của hai gã binh sĩ kia.”

“Sau khi đi vào bên trong đó một lúc lâu, tớ cho rằng hai gã binh sĩ kia chắc đã đi xa rồi, định ra ngoài, nhưng dù tớ cố gắng đẩy thế nào đi chăng nữa thì bức tường kia cũng không hề lay động. Tớ rất hoang mang, sợ rằng đợi lát nữa khi các cậu tới tìm tớ thì không nhìn thấy tớ đâu cả. Nhưng đành chịu thôi,

không tìm được cơ quan để mở cửa, dù có lo lắng đến mấy cũng chỉ là vô ích, chẳng bằng chịu khó tìm kiếm trong này một chút xem có thể tìm thấy cửa ra nào khác không.”

“Đến khi đi vào sâu bên trong, tớ mới biết đây hóa ra là nơi dùng để cúng tế, trong lòng nghĩ thầm như vậy cũng tốt, không phải bọn chúng định dùng chúng ta làm đồ cúng tế ư? Đã như vậy, tớ cứ ở đây thì nhất định sẽ chờ được các cậu.”

Tôi vội vàng lên tiếng cắt ngang lời cậu ta, bực bội nói: “Cậu nói vậy là có ý gì? Lẽ nào cậu cho rằng tớ với Tiên Dao không thể thoát ra ngoài được?”

Tôn Kim Nguyên gượng cười một tiếng, nói: “Đây chỉ là kết quả theo sự phân tích bình thường của tớ thôi mà. Cậu nghĩ thử xem, tớ ít nhất còn biết một ít ngón nghề trộm mộ, thế mà vẫn không thể tìm được đường ra, huống chi là hai người bọn cậu. Mà nếu bọn cậu không thể tìm được đường ra, vậy thì tất nhiên không có cách nào đấu lại đám binh sĩ đánh không chết kia rồi, muốn không bị bắt căn bản là không thể, trừ phi các cậu có được vận may như tớ, có thể tìm thấy cánh cửa ngầm này.”

“Vậy sau đó thì sao?” Tôi lại hỏi.

Tôn Kim Nguyên nói: “Sau đó tớ phát hiện nơi cúng tế này chẳng có kẻ nào canh giữ cả, bèn nấp ở phía sau cái đài tế kia, chờ khi nào các cậu tới thì sẽ tính đường giải cứu.”

Trong khi trò chuyện, chúng tôi đã đi tới điểm cuối của đường hầm, trước mặt không còn đường nữa, chỉ có một bức tường mà thôi. Tôn Kim Nguyên nôn nóng nói: “Hồng rồi, cánh cửa này sao đã đóng lại như thế? Giờ phải làm sao đây?”

Phía trước không có đường, phía sau lại có rất nhiều truy binh, đây không phải là tình cảnh mà Tôn Kim Nguyên vừa mới nói ư? Có điều, liệu chúng tôi có thể có vận may như Tôn Kim Nguyên khi đó hay không? Đang khi tôi ủ dột, anh gầy chợt bước lên phía trước, đưa tay gõ vào tường liên tục, đoán chừng muốn xem thử xem phía sau bức tường có chỗ nào rỗng hay không, nếu có thì cơ quan nhất định là nằm ở đó. Nhưng lúc này, tôi có cảm giác được phía sau có rất nhiều truy binh đang đuổi tới, bởi vì tôi có thể nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ rất rõ ràng.

Chính vào thời khắc nguy cấp, đôi tay anh gầy đột nhiên dừng lại, sau đó lần mò trên một viên gạch ở giữa bức tường, cứ thế dùng sức ấn mạnh. Viên gạch đó tức thì bị ấn lún hẳn vào trong, và rồi trước mặt chúng tôi mở ra một cánh cửa ngầm. Chúng tôi vô vùng mừng rỡ, vội vàng chạy ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, chúng tôi lại bước vào đường hầm ở cửa Đổ kia, tuy Tôn Kim Nguyên đã nói cánh cửa đá ở đầu bên kia đã bị đóng lại, nhưng có một vị cao thủ như anh gầy ở đây, tôi tin rằng bất cứ cánh cửa ngầm nào cũng không

thể cản bước chúng tôi, thế nên chúng tôi lập tức chạy về hướng đó. Tôn Kim Nguyên sợ đám truy binh phía sau đuổi theo quá nhanh, bèn lấp đạn vào khẩu súng hoa cải, sau đó bảo chúng tôi đi trước tìm cách mở cửa, còn mình thì ở lại cố gắng ngăn cản truy binh một lát.

Nhưng mới đi trong đường hầm được chừng ba, bốn mét, ba người chúng tôi đột nhiên nhìn thấy rõ ràng tại chỗ rẽ trước mặt xuất hiện một bóng người. Bởi vì đối phương cố tình ẩn nấp nên chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng nửa người trên cửa hắt. Cái bóng đó chẳng hề động đậy, cứ đứng im một chỗ, xem chừng định đánh lén bốn người chúng tôi, thực là quá hiểm độc, khiến chúng tôi không kìm được nảy sinh cảm giác run sợ từ tận đáy lòng. Nếu như cái bóng kia thật sự đánh lén chúng tôi, vậy thì hẳn nhất định là có tư tưởng riêng của mình, căn bản không hề bị Lương Vương dùng Cổ độc khống chế, vậy hẳn rốt cuộc là ai đây?

Tôn Kim Nguyên vốn đi sau yểm trợ lúc này cũng đã quay trở lại, cậu ta nôn nóng nói với chúng tôi: “Này, mọi người còn ngây ra đó làm gì? Đám xác chết biết đi kia sắp đuổi theo tới nơi rồi!” Sau đó, thấy chúng tôi đều nhìn chăm chăm về phía trước, cậu ta lập tức ý thức được điều gì, thế là cũng nhìn theo, thế rồi không kìm được hít một hơi khí lạnh, hiểu ra tại sao chúng tôi lại đứng đực ra đó.

Nhưng Tôn Kim Nguyên vốn là người lớn mật, lập tức mắng lớn: “Mẹ kiếp, mày là ai thế hả? Còn không ra đây thì đừng trách tao không khách sáo.” Đợi chừng ba giây, thấy bóng đen đó vẫn không động đậy, cậu ta tức thì nổi nóng, giơ khẩu súng hoa cải lên bắn thẳng về phía đó.

Sau tiếng súng nổ, cái bóng đó hơi động đậy, nhưng vẫn không chịu hiện thân. Sau đó, có một thứ gì đó đen thui bỗng lăn về phía chúng tôi. Chờ nó tới gần, tôi định thần nhìn kỹ, ối mẹ ơi, là trái nỏ, hơn nữa còn là mấy trái được buộc vào với nhau, mà ngòi nỏ thì đều đã được đốt cháy.

“Là trái nỏ đấy!” Tôi lớn tiếng hét lên nhắc nhở mọi người rồi lùi nhanh về phía sau. Sau đó, bốn người chúng tôi cùng xoay người lại, nhào tới nằm úp mặt xuống đất. Chỉ nghe “ùynh” một tiếng, toàn bộ đường hầm rung lên dữ dội. Sau đó, những viên gạch trên đỉnh đầu chúng tôi bắt đầu rơi xuống, ngay đến bức tường ở hai bên cũng xuất hiện mấy vết nứt.

Cũng còn may, sau một hồi rung lắc dữ dội, cánh cửa ngầm thông đến đài té đã bị một lượng lớn gạch đá rơi xuống chặn mất hoàn toàn. Chúng tôi tạm thời không cần lo lắng về vấn đề truy binh nữa. Nhưng vấn đề phiền phức nhất của chúng tôi bây giờ là trong tay bóng đen kia e rằng vẫn còn trái nỏ, thậm chí còn có những thứ vũ khí khác lợi hại hơn.

Có điều trước mắt, chúng tôi có thể khẳng định được bóng đen phía trước kia chỉ là một người bình thường, hơn nữa còn là người hiện đại, bởi thứ hắt dùm là trái nỏ. Thử nghĩ mà xem, Lương Vương lấy đâu ra được trái nỏ cơ chứ, cùng

lắm cũng chỉ phát minh ra được mấy thứ như súng kíp mà thôi, hơn nữa uy lực còn không lớn lắm. Trong khi đó, trái nỏ mà bóng đen kia ném ra là loại trái nỏ dùng để phá đá điển hình, uy lực cực kỳ ghê gớm, bằng không đường hầm này đã chẳng rung lên dữ dội như vậy. Có điều, giờ đã biết được lai lịch của đối phương, chúng tôi tất nhiên không còn sợ hãi như trước nữa.

Một hồi lâu sau cơn rung lắc mới kết thúc. Lúc này, tuy chúng tôi hoặc ít nhiều đều đã bị những viên đá vụn rơi xuống trúng người, nhưng may mà không ai bị thương quá nghiêm trọng. Chúng tôi lần lượt đứng dậy, phủ bụi đất trên người, nhưng khi dõ nhìn về phía bên kia, khôn kiếp, bóng đen đó vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Tôn Kim Nguyên cả giận, không kìm được mắng lớn: “Chó chết thật, là tên khôn nào nấp ở đó đấy hả? Có giỏi thì ra đây xem nào, đừng có mà giả thần giả quỷ nữa!”

Tôn Kim Nguyên mắng suốt một lúc mới dừng lại, khi nhìn qua thì thấy bóng đen kia vẫn đứng nguyên một chỗ không động đậy, chẳng biết rốt cuộc người đó có ý gì? Mà tại sao hắn phải đối đầu với mấy người chúng tôi chứ? Tôn Kim Nguyên ra hiệu cho ba chúng tôi đứng lên tiếng, sau đó dán sát lưng vào tường, bước dần từng bước về phía bóng đen, định nhân lúc hắn không đề phòng mà ra tay bắt sống.

Nhưng bóng đen kia vô cùng tinh quái, thấy mấy người chúng tôi không phát ra âm thanh nào nữa thì dường như ý thức được điều gì đó, bèn thò ra một khẩu súng lục bắn về phía chúng tôi mấy phát liên, có điều những viên đạn đều không bắn trúng chúng tôi, xem ra hắn ta định không cho chúng tôi về phía trước.

Tôn Kim Nguyên cho rằng đối phương chưa phát hiện ra mình, bèn tiếp tục bước đi thật cẩn thận, nhưng khi chỉ còn cách bóng đen kia chừng ba mét, mấy phát đạn chọt bay sượt qua đầu cậu ta, rõ ràng bóng đen kia sớm đã phát hiện ra Tôn Kim Nguyên rồi. Cậu ta sợ đến toát mồ hôi lạnh, lập tức lùi về phía sau.

Tôi rất ngạc nhiên, dựa vào mấy phát súng vừa rồi thì rõ ràng bóng đen kia chỉ muốn cảnh báo chúng tôi, rằng chúng tôi chớ có lại gần hắn, bằng không hắn sẽ không khách sáo. Nhưng tại sao hắn lại phải làm như vậy? Tôi thật sự không sao hiểu nổi. Lúc này, ba người chúng tôi đều hơi sững sờ, hoàn toàn không hiểu rõ ý đồ của bóng đen kia, nhưng bất kể chúng tôi có nói gì thì hắn cũng không đáp lại, cũng không chịu hiện thân.

Tôn Kim Nguyên đột nhiên cười ha hả, nói với bóng đen kia: “Tao nói này, cái thằng đang nấp kia, chắc không phải người mà bị cảm đấy chứ? Hay là mày không biết nói tiếng người? Sao mà cứ thụt thụt thò thò như thế?”

Phép khích tướng của Tôn Kim Nguyên đã có chút tác dụng. Đoán chừng người kia không chịu nổi những lời đó của cậu ta, liền động đậy một hồi, dường như đang lợ mọ làm cái gì đấy. Có bài học từ trước đó, mấy người chúng tôi vội vàng lùi về phía sau.

Quả không sai, gã đó lại ném ra một bó trái nổ nữa, mà bó lần này còn to hơn bó trước, xem ra điệu bộ của hắn thì hình như muốn chôn sống chúng tôi ở nơi này luôn. Nhưng nếu như thế, tại sao hắn không trực tiếp dùng súng, giải quyết chúng tôi nhỉ? Chẳng lẽ hắn là một tên biến thái, không thích dùng súng giết người, chỉ muốn thấy người ta bị chôn sống? Trong đầu tôi bất giác xuất hiện một suy nghĩ hoang đường như vậy.

Tôi chỉ cảm thấy hai từ cùng nổ “uỳnh” một tiếng, vội vàng nhào người xuống đất theo bản năng. Trong khoảnh khắc đó, trái tim tôi đập thình thịch không ngừng, tưởng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi, thân thể thì bị đá vụn vùi mất hơn nửa, nhưng may mà trong số đó không còn hòn đá tảng nào, bằng không tôi dù không chết thì cũng thành tàn phế.

Uy lực của vụ nổ lần này lớn hơn lần trước rất nhiều, hơn nữa vừa rồi, đường hầm này đã xuất hiện rất nhiều vết nứt, còn có một số chỗ bị sụt lún. Bây giờ đường đi về phía trước của chúng tôi đã bị những viên đá vụn bít kín hoàn toàn, thành ra chúng tôi chỉ còn nước đi về hướng địa cung mà thôi.

Sau khi đứng dậy, chúng tôi cùng mắng lớn kẻ nấp ở chỗ rẽ kia một phen, nói hắn là đồ mất dạy, không ngờ lại muốn mưu sát chúng tôi. Nhưng mắng thì mắng, chúng tôi vẫn phải tìm cách rời khỏi cái nơi chết tiệt này, sau khi oán thán thêm mấy câu liền bắt đầu đi về hướng địa cung.

Kết cấu đại khái của địa cung thì chúng tôi đã biết, phía bên phải thông đến địa lao ở cửa Sinh, phía bên trái thì thông đến chỗ long ý của Lương Vương, ngoài ra không còn đường ra nào khác. Lẽ nào chúng tôi phải nghĩ cách thoát ra từ chỗ cửa Sinh? Nhưng nơi đó chúng tôi đã từng tới, căn bản không nhìn thấy có cánh cửa ngầm nào. Lúc này, có thể nói chúng tôi đã lâm vào tuyệt cảnh rồi.

Tôn Kim Nguyên không kìm được cất tiếng than: “Khỉ thật, nếu biết ngôi mộ cổ này phức tạp như vậy thì tớ đã mang theo một ít trái nổ rồi. Chưa biết chừng cho nổ tung mấy bức tường này ra, chúng ta sẽ tìm được những đường khác ấy chứ!”

Đúng lúc này, anh gầy tỏ ra hết sức bình tĩnh nói với chúng tôi: “Theo tôi thấy, khu vực cúng tế chính là cửa Thương, nơi đó chủ quản việc sinh sát, nên mới được chọn làm nơi cúng tế. Còn địa lao kia thì vốn là cửa Sinh rồi, tôi nghĩ sẽ không có cửa ra nào khác nữa đâu, bởi trong trận pháp này, mỗi hướng chỉ có duy nhất một cửa mà thôi. Bây giờ, chúng ta hãy qua chỗ long ý của Lương Vương xem thử, hy vọng có thể tìm được đường ra ở nơi đó.”

Vương Tiên Dao nói: “Nhưng chúng ta vẫn còn một vấn đề chưa giải quyết được, đó là đám người trong cửa Thương kia chưa rõ lúc nào sẽ xông ra ngoài, vậy nên thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa đâu.”

Anh gầy suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc trước, các cô cậu nói các cô cậu đã vào đây theo cửa Đổ, mà nơi chúng ta bị giam giữ là cửa Sinh, khu cúng tế thì là cửa Thương. Dựa theo phương vị của trận Âm Dương Lục Hợp, tôi có một cửa,

chính là cửa Hưu. Tôi nghĩ cùng ta sẽ không mất quá nhiều thời gian để tìm được cửa Hưu đó.”

Đã như vậy, chúng tôi cũng không dám chậm trễ nữa, lập tức đi về phía bên trái. Đi được chừng năm mươi mét, trước mặt chúng tôi xuất hiện một dãy cầu thang hướng lên trên, tất cả có chừng hơn năm mươi bậc thang đều được lát bằng đá cẩm thạch trắng.

Đi qua dãy cầu thang đó, chúng tôi đã nhìn thấy chiếc long ý kia. Lần này, do ở gần nên chúng tôi có thể nhìn thấy rõ ràng, chiếc long ý này được đúc bằng vàng ròng, bên trên còn nạm đầy những viên bảo thạch lớn nhỏ khác nhau, dưới ánh nền ở bên cạnh rọi vào thực là long lạnh rục rở vô cùng.

Chương 35

Cửa Hưu

Từ xưa tới nay, người ta luôn lấy rồng làm vật tượng trưng cho hoàng quyền, coi đó là một thứ thần uy không thể thay thế. Do đó các hoàng đế thời cổ đại luôn coi rồng là vật tượng trưng cho mình, chẳng hạn như cái gọi là chân long thiên tử chính là như thế. Ngoài ra, áo họ mặc cũng gọi là long bào, ghé họ ngồi thì gọi là long ý. Có một số vị vương gia chư hầu cất cả công cao cũng được hoàng đế ban cho đặc quyền, đó là có thể mặc long bào, song không được tự xưng là chân long thiên tử.

Mà chiếc long ý được đúc bằng vàng ròng trước mặt chúng tôi bây giờ cũng có đặc trưng như thế. Trên tấm dựa chạm trổ một con rồng bay, tứ chi dang rộng, thể hiện khí thế thiên hạ vô song. Mà trên hai tay vịn cũng có hai con rồng đang nằm, tuy không nhìn thấy chân rồng đâu, nhưng từ cái miệng há rộng của nó cũng có thể nhìn ra một thứ thần uy mà người thường không thể mạo phạm.

Những viên đá cẩm thạch trắng dưới đất đều có hình vuông, chiều rộng chừng một mét, tôi đếm sơ qua thì thấy mặt ngang có hai mươi tám viên, mặt dọc có ba mươi sáu viên, đều là số chẵn. Anh gầy nói với chúng tôi: “Hai mươi tám viên ở mặt ngang tượng trưng cho nhị thập bát tinh tú, ba mươi sáu viên ở mặt dọc tượng trưng cho tam thập lục thiên tướng còn ngồi trên long ý thì chính là Thiên đế, xem ra vị Nguyên Lương Vương này đã vọng tưởng đến độ muốn làm thần tiên rồi.”

Đối với loại quái vật trường sinh bất lão như Nguyên Lương Vương, sợ rằng trên thế gian này đã chẳng còn thứ gì khác có thể làm hấn động lòng nữa, ngoại trừ việc làm thần tiên, điều này tôi hoàn toàn có thể hiểu được. Thời cổ đại, không phải rất nhiều hoàng đế đều có giấc mơ như vậy ư? Song thật nực cười, đến cuối cùng, tất cả đều thất bại, thậm chí có một số kẻ còn chết vì chất độc trong đan dược của đám phương sĩ luyện đan.

Nhìn thấy một khối vàng to như thế ở ngay trước mắt, Tôn Kim Nguyên lập tức lộ ra bản tính. Cậu ta lúc thì đưa tay vuốt ve long ý, lúc thì lại ngồi lên đó để thỏa giấc mơ làm hoàng đế, một lát sau mới cất lời rất cảm khái: “Có nhiều vàng như vậy, nếu chúng ta có thể mang ra ngoài được, có lẽ tiêu mấy kiếp cũng chẳng hết.”

Vương Tiên Dao nói: “Cậu quên mất hoàn cảnh của chúng ta bây giờ rồi ư? Đến tính mạng còn sắp không giữ được, nghĩ tới mấy thứ vật ngoại thân làm gì cơ chứ? Cho dù cậu có mang nó đi được, cũng e là không còn mạng mà hưởng thụ thôi.”

Tôn Kim Nguyên tỏ vẻ bất mãn, khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Thế nên mới nói phụ nữ các cậu tóc dài nhưng óc ngắn, nguyên một khối vàng ròng thế này ít nhất cũng phải nặng tới nghìn cân, dù chúng ta có tìm được cửa ra thì dựa vào sức của bốn người cũng không thể nào mang nó ra ngoài được.”

Nói tới đây, cậu ta dừng một chút, bên khóe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa, nói tiếp: “Có điều nếu muốn mang một ít đồ kỷ niệm ra ngoài thì không có gì khó cả, bằng không chuyến này của chúng ta thật uổng phí.” Dứt lời, cậu ta bèn lấy con dao Tây Tạng gọt sắt như bùn của mình ra.

Nhìn bộ dạng của Tôn Kim Nguyên, xem chừng cậu ta muốn cắt lấy vài khối vàng từ chiếc long ý kia xuống. Con người cậu ta chính là như vậy, cậu nói “Người chết vì tiền, chim chết vì ăn” quả thực rất thích hợp với cậu ta. Mấy người chúng tôi đều không có suy nghĩ như Tôn Kim Nguyên, ai nấy đều chỉ mong có thể nhanh chóng tìm được cửa Hư mà thôi.

Anh gậy đã nói rồi, cửa Hư không nằm ngoài hai vị trí: thứ nhất là bên dưới nền đá cẩm thạch trắng, thứ hai là trên bức tường phía sau chiếc long ý đúc bằng vàng ròng kia. Nhưng muốn tìm được cơ quan để mở cửa Hư thì lại khá khó khăn, bởi vì phạm vi quả thực rất rộng. Do đó, tôi là Vương Tiên Dao phải phụ trách gõ vào nền đá cẩm thạch trắng dưới chân để xem xem có chỗ nào rỗng giữa không, còn anh gậy thì đi tới phía sau long ý để tìm kiếm cơ quan trên bức tường kia.

Còn Tôn Kim Nguyên thì chỉ chăm chăm nhìn vào chiếc long ý kia, nước dãi chảy ra không ngừng, lúc thì lẩm bẩm rằng phải cậy mấy viên bảo thạch ra, lúc thì lại nói phải cắt lấy một cái đầu rồng. Xem ra việc tìm kiếm cửa Hư không thể trông mong gì vào cậu ta được, trong đầu cậu ta bây giờ chỉ toàn là vàng bạc châu báu mà thôi, đâu có nghĩ tới việc bản thân còn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Sau khi quay trở lại, anh gậy ngần ngại nói với tôi và Vương Tiên Dao: “Tôi không phát hiện được gì trên bức tường phía sau long ý cả, đoán chừng cơ quan mở cửa Hư mười phần thì có tám, chín phần là nằm bên dưới nền đá cẩm thạch dưới chân chúng ta.”

Có điều nền đá cẩm thạch dưới chân chúng tôi tổng cộng có tới sáu trăm bốn mươi tám viên, tôi và Vương Tiên Dao đã dùng tốc độ nhanh nhất có thể rồi

nhưng tới giờ mới kiểm tra được một trăm viên, muốn kiểm tra tất cả thì có lẽ phải cần tới hai tiếng đồng hồ. Khi đó, lũ xác chết biết đi trong cửa Thương có lẽ đã dọn dẹp xong đồng đá vụn và lao ra ngoài đuổi giết chúng tôi rồi.

Anh gầy khẽ lắc đầu, nói là chuyện này không thể nôn nóng được. Vẫn phải cẩn thận kiểm tra từng viên đá cẩm thạch trắng, không thể bỏ sót viên nào, bằng không bao nhiêu công sức rất có thể sẽ đổ sông đổ bể cả. Nói xong, anh ta cũng bỏ rap người xuống kiểm tra cùng chúng tôi.

Toàn bộ địa cung lúc này cực kỳ yên tĩnh, ngoài những âm thanh phát ra khi ba người chúng tôi gõ vào nền đá cẩm thạch thì chỉ có tiếng ma sát khi Tôn Kim Nguyên cất long ý mà thôi. Đang khi ba người chúng tôi phiền não vì không tìm được cửa Hưu, Tôn Kim Nguyên đột nhiên cả mừng cất tiếng hô lớn: “Haha, tớ sắp cắt xong cái đầu rồng này rồi, úi chao!”

Nghe thấy tiếng kêu đó của Tôn Kim Nguyên, tôi nhìn thằm chắc không phải cậu ta tự cắt vào tay của mình rồi đấy chứ? Nhưng vừa định qua xem thử thì thấy Tôn Kim Nguyên kéo hẳn chiếc đầu rồng ra ngoài. Bởi vì dùng sức quá mạnh, cậu ta không thể giữ chắc chiếc đầu rồng đó, đầu rồng liền bay thẳng về phía chúng tôi, vừa hay được anh gầy đón lấy.

Có điều Tôn Kim Nguyên không hề nôn nóng chạy qua đòi lại đầu rồng, còn kích động vẫy tay gọi chúng tôi lại. “Mau qua đây, chỗ này có vấn đề, chưa biết chừng các cậu đều nhầm cả rồi, cơ quan mở cửa Hưu có khi lại nằm ở đây đấy!”

“Cái gì? Cơ quan ở trên long ý?” Ba người chúng tôi đều ngạc nhiên bật thốt, nhưng ngay sau đó trong lòng đều dâng trào một niềm vui khó tả.

Đi qua xem thử, tôi thấy chỗ tay vịn bị Tôn Kim Nguyên cắt mất đầu rồng tên long ý đã lồm hằm xuống, bên trong có một quả cầu nhỏ. Quả cầu vàng đó có thể chuyển động, bên dưới còn có một sợi chỉ vàng rất mảnh, nếu không chú ý thì sẽ rất dễ bỏ sót, đoán chừng Tôn Kim Nguyên muốn lấy luôn cả quả cầu vàng này nên mới phát hiện ra bí mật bên trong.

Tôi kích động nói với mọi người: “Rất rõ ràng, chỉ cần kéo quả cầu vàng này lên trên một chút thôi, sợi chỉ vàng bên dưới sẽ phát động cơ quan nào đó.”

Tôn Kim Nguyên vô cùng hưng phấn, trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý. Cậu ta đón lấy cái đầu rồng từ tay anh gầy, cười khà khà, nói: “Các cậu đều cho rằng tớ là kẻ tham tiền, kỳ thực đâu phải như thế. Nói cho các cậu biết nhé, từ lâu tớ đã phát hiện ra chiếc long ý này có vấn đề rồi, nên mới tập trung vào đây, quả nhiên phán đoán của tớ là chính xác.” Nói rồi liền đưa tay định kéo quả cầu vàng kia lên để mở cơ quan.

May mà anh gầy ở bên cạnh nhanh tay nhanh mắt, kịp thời chụp lấy tay Tôn Kim Nguyên giữ lại, sau đó ấn chặt xuống dưới. Anh ta tái hẳn mặt đi, trầm giọng nói: “Đừng làm bừa, cẩn thận kéo làm đứt sợi dây đó thì không mở cơ quan ra được nữa đâu.”

Tôn Kim Nguyên chẳng hiểu ra sao, bèn hỏi: “Tôi nói này, anh ruốt cuộc có ý gì vậy? Chẳng lẽ vì sợi dây này đứt mà chúng ta không mở cơ quan ra sao? Hay là anh có cách nào tốt hơn?”

Anh gậy chậm rãi đẩy bàn tay của Tôn Kim Nguyên về, nói: “Muốn mở được cơ quan này nhất định phải đồng thời nâng miệng rồng ở hai tay vịn lên, nếu cậu chỉ nâng có một bên, sợi chỉ vàng kia rất có thể sẽ bị đứt đấy!”

Tôn Kim Nguyên sợ giật nảy mình, lúc này mới biết mình suýt đã làm hỏng việc. Cậu ta có chút không phục nói với anh gậy: “Nếu anh đã biết vậy thì tại sao lại không nói sớm? Thiếu chút nữa đã khiến tôi biến thành tội nhân thiên cổ rồi.”

Anh gậy hờ hững nói: “Vừa rồi không phải cậu nói là sớm biết long ý có vấn đề rồi sao? Vậy nên tôi mới không chú ý, cứ ngỡ cậu đã biết hết mọi chuyện.”

Tôi với Vương Tiên Dao không kìm được cười khanh khách. Vương Tiên Dao cất tiếng trêu chọc Tôn Kim Nguyên: “Vừa rồi là ai đã mạnh miệng ấy nhỉ? Sao bây giờ lại chẳng ho he gì nữa thế?”

Tôn Kim Nguyên mặt vàng như nghệ, gương ngáp nói: “Hừ, tớ đúng là chưa thấy ai như các cậu, biết lòng nhau là được rồi, lại còn nhất định phải nói ra nữa. Thế này không phải là cố ý làm tổn thương tớ hay sao?”

Tôi cười, nói: “Phải chỉ rõ lỗi sai của nhau thì mọi người mới nhận rõ vấn đề của mình nằm ở đâu. Bọn tớ làm thế cũng là vì muốn tốt cho cậu đấy chứ, có gì đâu mà tổn thương với cả không tổn thương?”

Anh gậy vội bảo chúng tôi đừng luyên thuyên nữa, cần phải mau mau rời khỏi đây vì anh ta đã nghe thấy động tĩnh ở cửa Thương, đoán chừng không lâu nữa Nguyên Lương Vương sẽ dẫn người xông ra ngoài. Máy người chúng tôi đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không ho he gì thêm nữa.

Lúc này, anh gậy đã ngồi vững chãi trên long ý, hai tay đặt vào hai tay vịn, sau đó kêu mấy người chúng tôi chú ý quan sát. Hai tay anh ta khẽ kéo lên trên, chúng tôi liền nghe thấy từ trên bức tường phía sau long ý vọng lại những tiếng “ầm ầm” rất lớn. Tôi nhủ nhảm, cửa Hưu chắc hẳn đã được mở ra rồi.

Mấy người chúng tôi không kìm được cất tiếng hoan hô, nhưng anh gậy lại tỏ ra cực kỳ nghiêm túc. Anh ta cười gương, nói với chúng tôi: “Tôi phát hiện ra một vấn đề, đó là nhất định phải có thứ gì đó chặn miệng rồng lại mới được, bằng không, sau khoảnh khắc cơ quan được mở ra, miệng rồng sẽ tự động hạ xuống, như thế cũng tức là người mở cơ quan sẽ không thể ra ngoài được nữa.”

Tôi cười, nói: “Chuyện này chẳng phải rất đơn giản sao? Cứ lấy trong ba lô leo núi mấy món đồ có thể dùng được là ổn rồi, chúng ta còn có hai cái đèn pin nữa, tôi thấy kích thước của chúng cũng xấp xỉ bằng miệng rồng đấy, chắc hẳn có thể chặn miệng rồng lại được.”

Tôn Kim Nguyên đứng kế bên nôn nóng nói: “Vậy sao được, đèn pin là nguồn sáng duy nhất của chúng ta, hơn nữa chỉ còn có hai cái đó thôi, nếu cậu dùng hết cả, đến lúc đó cảnh tối tăm, chúng ta biết phải ra ngoài như thế nào?”

Tôn Kim Nguyên nói rất có lý, tôi đành vớt suy nghĩ này sang một bên. Vương Tiên Dao dường như nghĩ tới điều gì đó, bèn nói: “Không phải chúng ta còn có thị bò đóng hộp sao? Kích thước của nó hình như cũng xấp xỉ với đèn pin mà!”

Tôi uể oải nói: “Đã ăn hết từ lâu rồi, bây giờ chúng ta chẳng còn lại chút đồ ăn nào cả.”

“Vậy những công cụ khác thì sao?” Anh gầy nhắc nhở chúng tôi.

Tôi nói xềng gáp quá lớn, còn những công cụ nhỏ khác thì lại không thể dùng được, chỉ có dao găm quân dụng là còn tạm tạm. Nhưng con dao của tôi đã mất từ lâu, con của Vương Tiên dao cũng chẳng còn bóng dáng, chỉ có con dao Tây Tạng của Tôn Kim Nguyên là vẫn còn, nhưng chỉ có một mình nó thì đủ dùng làm sao được?

Anh gầy nhìn Tôn Kim Nguyên, nở một nụ cười đầy ý vị. “Người anh em, tôi thấy cộng thêm cái đầu rồng mà cậu cắt ra trước đó thì vừa đủ đây, chắc cậu không lý nào lại không nở từ bỏ nó đâu nhỉ?”

Chúng tôi đồ dòn ánh mắt qua phía Tôn Kim Nguyên, nhìn chằm chằm vào cậu ta khiến cậu ta không kìm được đỏ mặt hơi lạnh. Cậu ta nôn nóng nói: “Sao cậu lại cứ nhìn tớ bằng ánh mắt đó thế? Cứ như là ăn thịt tớ rồi thì có thể trường sinh bất lão ấy.”

Tôi cười gượng, “Kim Nguyên, chúng ta quen thân với nhau đã bao năm tất nhiên khỏi cần phải nói nhiều, cậu hãy khẳng khái một chút, giao hai thứ đó ra đi! Chuyện này có liên quan tới tính mạng mọi người đấy!”

Tôn Kim Nguyên phân bua: “Kỳ thực chúng ta vẫn còn có thể dùng cách khác mà. Cậu xem này, dùng đá cầm thạch trắng dưới đất này thì sao, chúng ta hãy cắt lấy mấy viên đá có kích thước xấp xỉ mà dùng tạm là được rồi.”

Anh gầy kiên quyết nói: “Không còn thời gian nữa đâu. Chờ cậu cắt đá xong, tôi tin là cái đầu trên cổ chúng ta cũng bị bọn Nguyên Lương Vương cắt xuống rồi.”

Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi hiểu rồi, đầu rồng thì tôi có thể giao cho anh được, nhưng con dao Tây Tạng kia thì chịu thôi, thứ đó đã từng cứu mạng tôi mấy lần rồi đấy!” Dứt lời bèn đưa cái đầu rồng vàng trong tay cho anh gầy.

Đối với Tôn Kim Nguyên, con dao Tây Tạng đó quả thực có ý nghĩa rất lớn, nhưng việc đã tới nước này, ngay đến tính mạng cũng không giữ được, còn nghĩ nhiều như thế làm gì? Tôi biết, muốn Tôn Kim Nguyên ngoan ngoãn giao con

dao Tây Tạng ấy ra là việc khó khăn vô cùng, chỉ còn cách sử dụng biện pháp mạnh thôi.

Tôi nháy mắt ra hiệu cho Vương Tiên Dao và anh gầy, hai người bọn họ lập tức hiểu ý. Ba người chúng tôi nhân lúc Tôn Kim Nguyên không đề phòng, đồng thời tiến tới bao vây cậu ta. Đến khi biết được ý đồ của chúng tôi thì đã quá muộn, tôi và Vương Tiên Dao thì có lẽ không thể gây uy hiếp cho cậu ta, nhưng có anh gầy ở đây, chút bản lĩnh của cậu ta rõ ràng chẳng nhằm nhò gì.

Tôn Kim Nguyên còn chưa kịp chạy về phía sau, anh gầy đã lao vọt tới, đưa tay chụp lấy bàn tay phải của cậu ta, tay còn lại thì kéo chiếc ba lô leo núi sau lưng cậu ta về phía mình. Cậu ta còn chưa kịp phản ứng thì tôi và Vương Tiên Dao đã đồng thời giữ chặt vai cậu ta, khiến cậu ta không thể động đậy, đành ngoan ngoãn chịu để yên.

Đề phòng Tôn Kim Nguyên không chịu hợp tác, khi anh gầy đi mở cơ quan, tôi và Vương Tiên Dao vẫn ra sức giữ chặt lấy cậu ta. Tôn Kim Nguyên tức tối mắng lớn: “Thực là vô lý quá mà, không ngờ hai người bạn tốt nhất của tớ lại đi giúp người ngoài ức hiếp anh em trong nhà. Tôn Kim Nguyên tớ đúng là có mắt như mù.”

Tôi nói: “Cậu đừng kêu gào nữa, có kêu to đến mấy cũng vô dụng thôi, tớ và Tiên Dao sẽ không dao động đâu!”

Cùng lúc ấy, anh gầy đã làm xong xuôi mọi việc, bèn vẫy tay một cái, dẫn ba người chúng tôi đi về phía cửa Hưu. Trên đường đi, Tôn Kim Nguyên còn không ngừng làu bàu con dao Tây Tạng đó của cậu ta thật đáng thương, đã cứu cậu ta bao nhiêu lần, còn thân thiết hơn cả anh em ruột, thế mà lại bị vứt bỏ. Lời này rõ ràng ý trách móc tôi và Vương Tiên Dao, rằng hai chúng tôi còn thua cả con dao Tây Tạng của cậu ta, nhưng bất kể cậu ta có nói thế nào thì chúng tôi cũng chẳng thèm để ý, một mực kéo cậu ta vào trong cửa Hưu.

Chương 36

Huyền Quan⁽¹⁾

Phía sau cửa đá lại là một đường hầm nữa, không có gì khác những đường hầm trước đó, cũng không có điểm gì đặc biệt. Mấy người chúng tôi đi cũng không gặp phải trắc trở gì. Kể từ khi vào ngôi mộ cổ này tới giờ, chúng tôi không lúc nào không phải đối mặt với nguy hiểm, chỉ có bây giờ mới tạm thời thoát khỏi cục diện đó mà thôi.

Tôn Kim Nguyên dường như đã hoàn toàn quên mất chuyện vừa rồi, vừa đi vừa ngâm nga một khúc nhạc của vùng Giang Nam, bộ dạng hết sức ung dung thư thái, có điều chẳng biết cậu ta học được khúc nhạc đó từ đâu, nó quả thực khó nghe vô cùng.

Cậu ta dường như nhìn ra được vẻ bất mãn của tôi, bèn tỏ vẻ đặc chí nói: “Cái này thì cậu không biết rồi, bài hát mà tớ đang ngâm nga đây là do một mình tinh tên Quyên Nhi gì đó hát, hay cực kì luôn! Mà cô Quyên Nhi đó đang là ca sĩ hot nhất hiện giờ, không phải dạng vừa đâu, xinh lắm đấy nhé!”

Tôi nói: “Chắc không phải là cậu đi bar nhiều đó, học được một bài Thập bát mô⁽²⁾ rồi về đây rên rỉ đấy chứ? Chỗ này không có gái gọi đâu, nếu cậu bức bối quá thì chờ sau khi ra ngoài rồi hãy tìm người mà sờ cho sướng tay.”

Tôn Kim Nguyên giận dữ trừng mắt nhìn tôi, nói: “Tên khốn cậu đừng có mà ăn nói linh tinh, làm hỏng mất hình tượng tốt đẹp của tớ, tớ đây hoàn toàn trong sạch chứ chẳng như cậu đâu.”

Trong khi trò chuyện, chúng tôi đã nhìn lại thấy một cửa ra nữa, bên trong sáng trưng như ban ngày, đoán chừng giống như địa cung lúc trước, ở đó cũng được đặt đầy nến và gương đồng. Chúng tôi không chút do dự đi về phía cửa ra đó. Nghe anh gầy nói, sau khi đi qua cửa Thương, chúng tôi chỉ cần tìm đúng vị trí, phát hiện ra một cửa ra nữa, vậy là sẽ được giải thoát thật sự.

Nhưng tôi mơ hồ cảm thấy việc này tuyệt đối không đơn giản như vậy, vì tạm thời chưa xét tới Nguyên Lương Vương, nhưng người thần bí nấp trong chỗ tối kia liệu có dễ dàng buông tha cho chúng tôi hay không? Tôn Kim Nguyên phân tích: “Có thể người đó cũng tới đây trộm mộ, lại thấy chúng ta tới trước thì cho rằng bao nhiêu đồ tốt đều đã bị chúng ta lấy hết, nên mới muốn giết người cướp hàng.”

Kỳ thực chỉ cần là người có chút đầu óc thì đều biết chuyện đâu có đơn giản như lời Tôn Kim Nguyên nói. Nếu người thần bí kia thật sự chỉ muốn giết người cướp hàng, vậy thì lúc ở trong đường hầm, hẳn hoàn toàn có thể dùng súng lần lượt giết chết mấy người chúng tôi. Nhưng hẳn lại không làm thế, còn năm lần bảy lượt cảnh cáo chúng tôi, cuối cùng vì bị Tôn Kim Nguyên khích tướng cho nên mới nổi nóng, chặn đứng đường đi của chúng tôi. Nhưng chúng tôi với hẳn đâu có thù oán gì, tại sao hẳn phải làm như vậy? Việc này đúng là khiến người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Vương Tiên Dao suy nghĩ một chút rồi hỏi Tôn Kim Nguyên: “Kim Nguyên, cậu hãy khai thật ra đi, trước đây khi đi lật đầu với sư phụ cậu, có phải hai người từng hợp tác với ai đó, đến cuối cùng lại ngấm ngấm giờ trò hãm hại người ta, bây giờ người ta tìm tới đây trả thù không?”

Tôn Kim Nguyên hô to: “Làm gì có chuyện đó!”, rồi than vãn: “Lẽ nào mới mấy năm không gặp mà các cậu đã coi lão Tôn tớ là loại người xấu xa tội ác tày trời hay sao? Tớ đã nói với các cậu rồi mà, với bản lĩnh của sư phụ tớ thì hoàn toàn có thể làm một mình, việc gì phải hợp tác với ai nữa? Như thế chẳng phải là mua dây buộc mình hay sao?”

Tuy Tôn Kim Nguyên là một gã bịa chuyện không chớp mắt, nhưng tôi rất hiểu lỗi làm người của cậu ta, tay này cùng lắm cũng chỉ ba hoa khoác lác về

chiến tích của mình với mấy cô nhóc ít tuổi thôi, còn chuyện thất đức thì gã tuyệt đối không bao giờ làm.

Sau khi ra ngoài đường hầm, trước mặt chúng tôi quả nhiên lại xuất hiện một địa cung rất giống với địa cung trước đó, chỉ là nơi này còn xa hoa hơn một bậc, khắp nơi đều được treo rèm vàng, phía sâu bên trong còn có ba tòa cung điện được xây bằng đá cẩm thạch trắng, chỗ chính giữa thì có một đài phun nước, nước phun ra xung quanh tạo thành một cái hồ nhỏ, từ nơi đó, những làn sương trắng tỏa ra không ngớt.

Mà tòa cung điện ở ngoài rìa địa cung thì hình như còn đang trong quá trình xây dựng, bởi nóc điện vẫn chưa xây xong, bên cạnh lại đặt rải rác khá nhiều phiến đá. Giữa những làn sương trắng mịn mờ, ba tòa cung điện đó chẳng khác nào tiên cung thoát ẩn thoát hiện trong mây, khiến người ta bất giác sinh ra một thứ cảm giác không chân thực, tự nhủ thầm rằng đây lẽ nào chính là thiên cung mà Nguyên Lương Vương đang cho xây dựng?

Nếu nói địa cung trước đó đã khiến chúng tôi phải kinh ngạc, vậy thì địa cung mà chúng tôi nhìn thấy lúc này lại đủ sức khiến cho tất cả mọi người phải chấn động, chấn động đến mức tim đập chân run. Đây là một công trình xa hoa đến cỡ nào cơ chứ? Nhìn phần nền được lát hoàn toàn bằng đá cẩm thạch trắng, chúng tôi có cảm giác như đang đứng giữa một thế giới của mây trắng mênh mang.

Bốn người chúng tôi cứ đứng ngẩn ngơ ở đó suốt năm phút liền, rồi Tôn Kim Nguyên mới không kìm được buông lời tán thán: “Mẹ kiếp, quả nhiên là thiên cung có khác, chắc thiên đình trong truyền thuyết cũng chỉ được đến thế này thôi.”

Nhìn dòng nước không ngừng phun lên từ đài phun nước, Vương Tiên Dao ngẩn ngơ nói: “Nước ở kia chắc không phải là nước Địa Tuyền trong truyền thuyết đấy chứ? Nếu chúng ta uống mấy ngụm, há chẳng phải cũng được trường sinh bất lão sao? Còn tớ, chẳng phải sẽ vĩnh viễn giữ được dung mạo như bây giờ hay sao? Trời ơi! Thật là khó tin quá! Lẽ nào tớ đang nằm mơ?”

Sau nửa phút sững sờ, tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao đều không kìm được hoan hô âm ỉ, sau đó vừa chạy vừa nhảy lao tới chỗ đài phun nước kia, trong lòng thầm nhủ chỉ cần uống mấy ngụm nước Địa Tuyền là coi như không uống chuyên đi này rồi. Chẳng ngờ anh gầy lại chặn chúng tôi lại, tỏ ra hết sức nghiêm túc, nói: “Chớ có làm bừa, chưa biết chừng nước ở đó đã bị Nguyên Lương Vương hạ Cỗ độc rồi. Các cô cậu đừng quên, Cỗ thuật của Nguyên Lương Vương không nơi nào mà không có.”

Nghe anh gầy nói như vậy, ngọn lửa hưng phấn trong lòng ba người chúng tôi sau nháy mắt đã tắt ngúm, trái tim như bị ngâm vào hầm băng khiến chúng tôi rùng mình một cái. Thủ đoạn của Nguyên Lương Vương quả thực quá tàn nhẫn nên chúng tôi cũng không dám lấy thân mình mạo hiểm, bởi nói gì thì nói, sự an toàn của bản thân vẫn là quan trọng nhất.

Anh gầy lại nói tiếp: “Việc cấp bách nhất bây giờ là phải mau chóng tìm được cửa ra để rời khỏi đây đã, vì chúng ta chẳng còn nhiều thời gian nữa đâu, chưa biết chừng Nguyên Lương Vương đang dẫn theo rất nhiều người kéo đến đây, do đó mọi người hãy cố gắng tìm kiếm đi, đừng lãng phí thời gian nữa!”

Nhưng nơi này rộng lớn như thế, nếu cơ quan mở cửa ra nằm dưới một viên đá cẩm thạch trắng nào đó ở dưới chân thì chúng tôi biết phải tìm tới khi nào đây? Anh gầy xem sơ qua kết cấu của thiên cung rồi nói với chúng tôi: “Nếu tôi đoán không nhầm, cửa ra mà chúng ta cần tìm chắc hẳn nằm trong ba tòa cung điện kia.”

Trong ba tòa cung điện kia, tòa ở chính giữa là cao và lớn nhất, hơn nữa đã hoàn thành rồi, tôi nghĩ cơ quan mở cửa ra có lẽ được đặt trong đó. Nghe tôi nói ra suy nghĩ của mình, Tôn Kim Nguyên lập tức gật đầu phụ họa: “Vân Sơn nói đúng lắm, chúng ta mau tới tòa cung điện ở chính giữa kia xem thử một chút. Nhìn khí thế hùng vĩ của tòa cung điện đó, bên trong chắc hẳn có chứa không ít bảo vật đâu.”

Mười lăm năm trước, tôi đâu có thấy gã Tôn Kim Nguyên này tham tiền như vậy, nhưng bây giờ thì sao? Thực chẳng khác nào đã biến thành một con người khác, không lúc nào không nghĩ tới vàng bạc châu báu. Tôi nói với cậu ta: “Kim Nguyên, sao tớ cứ có cảm giác cậu đã biến thành nô lệ của đồng tiền rồi nhỉ?”

Tôn Kim Nguyên lắc đầu thờ dãi, nói: “Mấy năm nay, người anh em của cậu phải sống một cuộc sống thế nào chắc cậu cũng rõ. Mà cậu nhìn những người có tiền xem, họ đi xe gì, ở nhà gì, ăn cái gì? Khốn kiếp, dựa vào đâu mà họ lại có thể sống một cuộc sống ung dung tự tại như vậy chứ? Chi tiền ăn một bữa cơm cũng đã đủ cho bốn người chúng ta ăn cả tháng rồi. Còn nói tới nhà cửa với xe cộ, e rằng bốn người chúng ta dù có làm cả đời cũng chẳng mua nổi một căn nhà hay một cái xe của họ. Tóm lại, tớ đã chịu cuộc sống vất vả cả đủ rồi, bây giờ là lúc phải sống sung sướng.”

Tôn Kim Nguyên dường như rất không cam lòng với hoàn cảnh hiện tại của mình, cậu ta thờ dãi một hơi, nói tiếp: “Được rồi, tớ không phân bua giải thích với cậu nữa, bây giờ tớ phải đi tìm bảo bối cái đã.” Dứt lời liền cười vang mấy tiếng rồi rời đi. Nhưng không hiểu sao, tôi cảm thấy tiếng cười của cậu ta rất lạ, cứ như là đang phát tiết sự bất mãn ẩn giấu trong lòng những năm nay vậy.

Kỳ thực nào phải tôi không biết suy nghĩ của cậu ta. Lần này, nếu không vì vừa bị mất việc, nếu không vì cuộc sống chẳng dễ chịu gì, tôi đã chẳng tới nơi đây. Còn Vương Tiên Dao lại càng chẳng cần phải nói, cứ giữ mãi cửa hàng của cha để lại, việc làm ăn ngày một kém đi, hơn nữa cô nàng còn từng ly hôn, một mực muốn làm một người phụ nữ mạnh mẽ để không bị chồng cũ coi thường...

Có thể nói hoàn cảnh của ba người chúng tôi chẳng khác nhau là mấy, mục tiêu truy cầu cũng giống hệt nhau. Những lời vừa rồi của Tôn Kim Nguyên có thể nói là đã gõ trúng vào trái tim của mỗi người chúng tôi. Trên thực tế, đối với

những người đang túng quẫn, ai chẳng mong đột nhiên có được một khoản tiền to để đổi đời cơ chứ, việc này không có gì là kỳ lạ cả.

Chỉ có anh gầy kia từ đầu chí cuối không phát biểu ý kiến gì, chẳng rõ anh ta đang phân tích tâm tư của mấy người chúng tôi hay là cũng đang nghĩ tới một số chuyện, tóm lại từ trong hai mắt anh ta đang để lộ ra mấy tia ngơ ngẩn. Có lẽ vì thấy ba chúng tôi đều có chút hụt hẫng, anh ta chợt nở một nụ cười hiếm có. “Được rồi, đừng có u sầu rầu rĩ như vậy nữa, tin rằng sau này mọi thứ đều sẽ tốt lên thôi.”

Chúng tôi dựa theo ý của Tôn Kim Nguyên, đi tới tòa cung điện lớn nhất ở chính giữa trước tiên. Bởi vì có hàng rào bảo vệ cho nên chúng tôi phải đi vào theo đường vòng, cửa lớn của cung điện mở rộng, bên trong được chia làm mấy gian phòng. Nơi chúng tôi đi vào trước nhất là đại sảnh, trong sảnh có bày một ít đồ đạc, tại phía trong cùng còn có một bức tượng thần, trông giống hệt với bức tượng thần mà chúng tôi nhìn thấy ở chỗ đài tế trước đó, chỉ là kích thước nhỏ hơn nhiều.

Phía trước bức tượng thần có mấy sợi xích sắt lớn vươn dài về phía trên đỉnh đầu chúng tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn, thấy bên trên đó có treo một khối pha lê lớn vô cùng, so ra thì phải to hơn một chiếc giường nữa. Tôi sợ mấy sợi xích sắt kia không đủ chắc chắn, nghĩ bụng lỡ khối pha lê đó mà rơi xuống thì bốn người chúng tôi há lại chẳng nát bét ư? Thế là vội vàng nhắc nhở, mọi người lập tức lùi lại phía sau mấy bước.

Tôn Kim Nguyên lúc này lại ngẩng đầu nhìn lên khối pha lê khổng lồ được treo bằng xích sắt trên kia, dường như phát hiện ra điều gì, bèn nói với ba người chúng tôi. “Khôn kiếp, cứ tưởng bọn chúng dùng xích sắt treo khối pha lê to tướng kia lên cao làm gì, hóa ra đó là một cỗ quan tài, mà loại quan tài được treo lên cao thế này có tên gọi là huyền quan.”

Lối an táng theo kiểu treo quan tài lên cao thế này từng xuất hiện ở rất nhiều nơi, nhưng hôm nay tôi mới được nhìn thấy lần đầu tiên. Nghe nói có một số nơi địa hình trũng thấp, do đó mộ thường xuyên bị nước mưa chảy vào, mà như thế thì quan tài sẽ rất dễ mục nát, thi thể bên trong tất nhiên cũng bị như vậy. Có thể bạn sẽ hỏi, tại sao không đổi sang một nơi khác tốt hơn?

Có điều tôi phải nói với bạn, cổ nhân đều rất tin vào phong thủy, mà nơi bị ngập nước không hẳn là không tốt, thậm chí còn có khả năng là một vùng phong thủy bảo địa, thành ra mới được chủ nhân của ngôi mộ lựa trúng, cho dù có ủng nước thì cũng không đành lòng đổi sang một nơi khác, nên mới xuất hiện lối an táng theo kiểu treo quan tài thế này, như vậy chủ nhân của ngôi mộ vừa có được một chỗ phong thủy bảo địa lại vừa không lo bị ngập nước nữa, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Song, những điều tôi nói ở trên cũng không phải là tất cả. Ở một số dân tộc thiểu số miền Nam thời cổ đại, huyền táng là một trong số các phương thức mai

táng chủ yếu của người dân, mãi tới nay, các chuyên gia vẫn chưa thể xác định được họ lựa chọn cách táng này rốt cuộc là vì nguyên nhân gì.

Huyền táng kiểu như vậy là một loại thuộc nhai táng⁽³⁾, người ta sẽ đục mấy cái lỗ trên vách núi rồi đóng cọc gỗ vào, sau đó đặt ngang quan tài lên trên; ngoài ra còn một cách khác là đặt một đầu quan tài vào trong hốc trên vách đá, đầu còn lại chĩa ra ngoài thì được đỡ bằng cọc gỗ. Có điều, công trình huyền quan táng kiểu này rất nguy hiểm, lại tốn kém, do đó chỉ thịnh hành trong giới quý tộc.

Tôn Kim Nguyên nở một nụ cười gian manh nói với chúng tôi: “Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, bên trong cỗ quan tài đó nhất định là một người không tầm thường chút nào, bằng không sau khi chết đã chẳng được đặt vào trong thiên cung như vậy, mà chưa biết chừng người trong quan tài có khi lại là tình nhân của Lương Vương ấy chứ, như thế các món bảo bối nhất định đều ở bên trong đó cả. Thế nào? Chúng ta có nên thử vận may không nhỉ?”

Cỗ quan tài làm bằng pha lê đó có thể được Lương Vương đặt ở một nơi quan trọng như thế này, chứng tỏ người trong quan tài có địa vị không hề tầm thường. Nhưng có một vấn đề làm tôi rất lo lắng, đó là người trong quan tài liệu đã biến thành cương thi chưa? Lỡ như bên trong đó là một con cương thi thì phải làm thế nào? Sau khi ngẫm nghĩ một lát, tôi bèn lắc đầu, nói với Tôn Kim Nguyên: “Tớ thấy cứ nên thôi đi thì hơn, lỡ như thứ bên trong quan tài đó là một con cương thi, vậy thì chúng ta chẳng phải là tự đi tìm cái chết hay sao?”

Tôn Kim Nguyên tỏ vẻ hết sức xem thường nói với tôi: “Tớ nói này Vân Sơn, sao lá gan của cậu lại càng lúc càng nhỏ thế? Tớ đã nói với cậu rồi mà, gặp cương thi trong mộ cổ không phải điều gì đặc biệt cả, tớ và sư phụ đã từng gặp mấy lần rồi. Yên tâm, có tớ ở đây, cho dù bên trong đó thật sự có cương thi thì tớ cũng có cách khiến cho nó không thể tác oai tác quái được.”

Lần này, anh gầy không hề buông lời phản đối Tôn Kim Nguyên, rất có thể những lời phế phủ trước đó của Tôn Kim Nguyên đã đánh động đến anh ta. Anh ta nhắc nhở chúng tôi: “Các cô cậu có lấy gì thì lấy, nhưng nhớ là đừng làm hỏng quy củ của dân lật đầu đấy!”

Tôn Kim Nguyên vỗ ngực bôm bốp đảm bảo, nói: “Yên tâm, tôi cũng là người trong nghề, tất nhiên biết rõ quy củ rồi.”

Tôn Kim Nguyên đã có lời như vậy, anh gầy tất nhiên không tiện nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu, nói: “Nếu vậy thì các cô cậu hãy nhanh lên một chút. Bây giờ tôi sẽ tới chỗ hậu điện xem thử, cơ quan mở cửa ra có lẽ nằm ở đó.”

Sau khi anh gầy rời đi, Tôn Kim Nguyên tỏ ra vô cùng vui vẻ, lập tức chạy đi tìm một mìn đồ làm bằng đá, cứ thế đập mạnh vào chỗ cố định sợi xích sắt. Sau khoảng mấy chục nhát đập, trên tường đã xuất hiện một cái hốc lớn thì Tôn Kim Nguyên mới dừng lại. Lúc này, vì một sợi xích sắt đã bị lỏng ra, nên chiếc quan tài pha lê lập tức nghiêng hẳn sang một bên, rồi Tôn Kim Nguyên lại dùng

cách tương tự như thế đập bung một chỗ cố định xích sắt khác ra. Chỉ nghe “rầm” một tiếng, chiếc quan tài pha lê rơi thẳng xuống đất, nhưng chẳng ngờ pha lê thoát nhìn thì rất cứng rắn nhưng lại vô cùng giòn, vừa mới rơi xuống đã vỡ tan thành từng mảnh vụn. Hành động lỗ mẫn của Tôn Kim Nguyên khiến tôi và Vương Tiên Dao ngây người, phải biết rằng chiếc quan tài pha lê đó ít nhất cũng là một món đồ thuộc loại quốc bảo, thế mà lại bị cậu ta hủy hoại mất, may mà anh gậy không ở đây, bằng không nhất định sẽ mắng cậu ta một trận.

Quan tài pha lê đã vỡ, tôi và Vương Tiên Dao đều không nói gì cậu ta cả, bởi có nói cũng chẳng thể nào vấn hồi được tồn thất. Lúc này, những thứ bên trong quan tài đều đã lộ hẳn ra ngoài. Quả nhiên, trước mắt chúng tôi hiện ra một thi thể hoàn chỉnh, trên người hẳn có mặc chiến giáp, trang bị hết sức đầy đủ, tôi nhủ thầm đây có lẽ là một nhân vật thuộc hàng đại tướng.

Trong tay người này vẫn cầm chắc một thanh loan đao⁽⁴⁾, trên vỏ đao có nạm bảo thạch. Người sáng mắt chỉ vừa nhìn đã biết đây tuyệt đối không phải là một thanh đao tầm thường, bằng không đã không được dùng làm vật tùy táng. Ngoài thế ra, chỉ có mấy miếng ngọc bội nằm rải rác trên người hẳn hoặc rơi dưới đất chứ không có bất kỳ món đồ tùy táng nào khác nữa.

Thấy trong quan tài pha lê chỉ có những món đồ này, Tôn Kim Nguyên tỏ ra rất thất vọng. Cậu ta ủ rũ nhặt những món đồ rơi dưới đất lên, không tìm được quay sang phía thi thể kia mắng lớn: “Người ta là tướng quân, người cũng là tướng quân, nhưng người tự nhìn lại mình đi, đồ tùy táng sao lại chỉ có một chút xiu thế này thôi chứ? Sớm biết vậy, ông đây đã chẳng tốn sức đưa người xuống rồi.”

Nhặt những miếng ngọc bội lên xong, Tôn Kim Nguyên lập tức nhìn chăm chăm vào thanh bảo đao mà thi thể kia cầm chặt trong tay, sau khi thấy những viên bảo thạch lấp lánh phát sáng thì lập tức kích động nói: “Ta nói rồi mà, người tốt xấu gì cũng là một tướng quân, ít ra cũng phải có một, hai món đồ ra hồn mang trên người mới đúng, hóa ra chính là thanh loan đao này.” Nói rồi, Tôn Kim Nguyên liền định lấy thanh loan đao đó ra khỏi tay thi thể.

Có lẽ trước khi chết, thi thể này đã nắm chặt thanh đao, mà sau khi chết, huyết quản và cơ bắp của hẳn đều cứng lại, nên bây giờ thanh đao lại càng bị nắm chặt hơn. Tôi thấy Tôn kim Nguyên đã phải tốn rất nhiều sức lực mới cạy được từng ngón tay của thi thể đó ra, cuối cùng cậu ta cũng lấy được thứ mình muốn. Nhưng đúng lúc này, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng những ngón tay vừa bị cạy ra của thi thể đó hơi run lên, sau đó từ trong miệng thi thể phun ra một luồng khí đen trắng đan xen, trong không khí xung quanh tức thì tràn ngập một thứ mùi hôi thối khó tả.

Ghi chú:

1. Huyền quan trong trường hợp này nghĩa là quan tài được treo lơ lửng trên vách núi theo tập tục an táng người chết có tên gọi là “huyền táng” - một trong những hình thức mai táng cổ xưa nhất ở Trung Quốc và một số quốc gia khác.

2. “Thập bát mô” tức Mười tám kiêu sờ, tên một bài dân ca khá tục tũ. Ngoài ra, do đây là bài tú của Vi Tiểu Bảo - nhân vật chính trong tác phẩm Lộc Đỉnh ký của nhà văn Kim Dung - cho nên khá nổi tiếng, được mọi người biết tới rất nhiều.

3. “Nhai táng” còn nghĩa là an táng trên vách núi.

4. Loan đao là thanh đao có dạng hình cong.